LİSELİ kimlik

Manda yuva yapmış söğüt dalına, yavrusunu bakan kapmış gördün mü?

Gençlik Dünyası'nın parasız ekidir

OKULLARDA ÖNCE DEMOKRASİ!

Oktay Kurtuluş

Her sabah çeşitli ulaşım güçlüklerine katlanarak varırız o eğitim ve öğretim yuvamıza. Hayatımızın büyük bölümünü de orada geçiririz üstüne üstlük. Annemizden daha fazla görürüz kapıdaki hademeyi, babamızdan daha fazla konuşuruz kantinciyle. Ve bu yıllarca sürer, yedi yaşımızdan onsekiz yaşımıza kadar. Fakat her sabah o eğitim ve öğretim yuvamızın kapısından içeri girerken sövüyorsak "bu eğitimin içine" diye, "allah belanızı versin" diyorsak her sabah topluca, bunun bir nedeni olmalı.

Peki nedir bunun nedeni? Niye kızgınız biz?

Eğer okullarda insanca muamele göremiyorsak, her sabah okula girerken kapıda ayakkabımız, kravatımız, saçımız bir nazi subayı edası ile kontrol ediliyorsa, okulda dayak yiyiyorsak, gerici bir eğitim ile yüz yüze isek, eğitim ve öğretimde fırsat eşitliği yoksa, bilimden uzak bir eğitim sistemi varsa, zorla din derslerine sokuluyorsak, "Kendi okulunu kendin yap" deyip her tarafa yeni yeni cezaevleri yapan bir yönetim varsa başımızda.

Nasıl sessiz kalalım biz bu halimize?

Okulumuzun her tarafı bilgisayarlarla donatılsın demiyoruz, her okulun kapalı spor salonu olsun da demiyoruz.

Biz sadece, okulun kapısına yaklaştıkça "Acaba okula girebilecek miyim?", "Bugün saçım çok mu uzun?", "Kravatımın rengini beğenirler mi acaba?" diye düşünmeyelim istiyoruz. Devlet bütçesinden ihtiyacı olan öğrencilere ödenek çıkarılsın istiyoruz. Ana dilde eğitim hakkımız olsun istiyoruz. Bizim hakkımızda alınan kararlarda söz hakkı istiyoruz. Dertlerimizi daha iyi anlatabilecek örgütlere sahip olabilmek istiyoruz.

Açıkçası biz okulumuzda önce demokrasi istiyoruz.

Biz ortaöğretim kurumlarının asıl bulunması gereken çizgide olmadığı kanısındayız. Bu kurumlar ancak zaten varolan yobazlar ve softalar ordusuna yeni neferler verecek ve sokaklara düzene uygun kafaya sahip insanlar sunacaktır. Fakat bizler yani bu yanlışların farkında olan genç insanlar, liseliler bu sorunların bizim olduğunu ve bunlara bizden başka hiç kimsenin duyarlı olarak ilgi göstermeyeceğini bilip, haklarımızı ve sorunlarımızı her yerde, her zaman söyleyip savunabilmeliyiz.

Çağdaş bir eğitim görmek ilk önce insan, daha sonra öğrenci olarak en doğal hakkımızdır.

Okul mu, cezaevi mi?

Liseli'den açlık grevine destek

Olcay Zengin

Cezaevi deyince, "suçlu" bulunan insanların kapatıldıkları bir yer geliyor aklıma. Ama aynı zamanda insanların işkence gördükleri, kitap, gazete, dergi okuyamadıkları, tek tip elbise giymeye mecbur oldukları, yakınlarıyla görüşemedikleri bir ortam canlanıyor gözümde. Oysa bir insan için oraya kapatılmak zaten yeterince acı. Neden ayrıca çeşitli baskılar yapılmasına gerek duyuluyor, bir anlam veremiyorum.

Cezaevlerindeki bu olumsuz şartlarda tutuklu olanlar da bir anlam veremiyor olmalılar ki, bu tür kötü şartların değişmesi için açlık grevlerine gidiyorlar. Gidiyorlar gitmesine ama kaç kişiye ulaşabiliyor bu grevler, ulaşsa bile kaç kişinin umurunda? Gazeteler Galatasaray'ın "muhteşem" başarısından arta kalan bir kaç satırı zor ayırıyorlar, televizyon desek malum.

Merak ediyorum, biraz daha insanca yaşayabilmek, haklı isteklerini kabul ettirebilmek isteyen bu insanların her gün ölüme göz göre göre yaklaşmalarına nasıl duyarsız kalabiliyor bu işin sorumluları?

Ama sanmayın ki herkes bu kadar ilgisiz. Elbette onları destekleyenler de var. Tutuklu yakınları, kimi duyarlı insanlar onlara yalnız olmadıklarını göstermek için sembolik de olsa açlık grevleri yapıyorlar.

Ben de Gençlik Dünyası Maltepe Bürosu'nda yapılan üç günlük açlık grevine katıldım. Dayanışma grevine katılanlar çoğunlukla üniversite öğrencisi gençler ve orta yaşlı insanlardı. Liselilerse bir iki kişiyi geçmiyordu maalesef. Oysa ben hep insanların büyüdükçe kendi çıkarlarına daha çok önem verdiklerini, yaşça küçük olanlarınsa çocukça bir saflıkla insanları sevdiklerini düşünürdüm.

İnsanları seviyorum ve işkencede ölmelerini istemiyorum. Yaşamayı seven herkesi ve bu sevgiyi en çok taşıyan liseli arkadaşlarımı insanı ve insanca yaşamayı düşünmeye davet ediyorum.

"Arkadaşlarımızın suçu neydi?"

Ders: Liseliler
Konu: Eğitim Şûrası

Merhaba çocuklar, bugünkü dersimizin konusu geçtiğimiz Ekim ayı içinde yapılan sizlerin dertlerinin de tartışıldığı (!) eğitim şûrası. Eğitim Şûrası dört gün boyunca sürdü. Birinci gün "sayın Başbakanımız ve MEGS Bakanımız" açılışı yaptılar daha sonra komisyonlar oluşturuldu ve üçüncü gün komisyonlar kendi aralarında sorunlarını tartıştılar ve dördüncü gün hazırladıkları önerilerini birer rapor halinde sundular bundan sonra da şûra dağıldı. Şûraya toplam 485 kişi katıldı ve bunun 100 kişisini gençlik temsilcileri oluşturuyordu, geri kalan 385 kişi ise kamu görevlileri, bilimadamları ve uzmanlardı.

Şimdi de sizlerin şûra hakkındaki fikirleriniz ve önerilerinizin neler olduğunu, bu konu üstünde bana sormak istediklerinizi öğrenmek istiyorum... Evet?..

-Öğretmenim ben şeyi öğrenmek istiyorum, orada bizi temsil eden arkadaşlarımızı kim seçti?

-O öğrencileri MEGS Bakanlığı seçti kızım.

-Peki ama madem temsilcimizi MEGS Bakanlığı

Devamı 4. Sayfada

SANATA SAYFA

Şiir be abiler

Biz sanat için, sanatın insanoğluna sunduğu sonsuzluğu, insanım diyebileceklere yaymak için yola çıkmışlarız. Sağırlara seslenemeyiz, görmezlere gösteremeyiz, biz ancak bir cevap verebileceklere soru işaretiyiz. Evet, yürüdüğümüz ulaşılması çok zor bir dağın doruğudur. İşte o doruk da sanat, üretimin kulu değil insanlığın onurudur!

KİMLİK

M.Necati Yıldırım

"Şiirimiz her işi yapar abiler" diyor, bu ülkede, hemen herşeyin hiç vakit geçirilmeden yozlaştırıldığı bu ülkede, yozlaşmadan kalabilmiş sayılı şairlerden Ece Ayhan. Hiçbir lise edebiyat kitabında yoktur adı. Oysa "Meçhul Öğrenci Anıtı"nı yazan O'dur. Tanıtmazlar, göstermezler, öğretmezler bize. Şiirin o vazgeçilmez büyüsünü, yaşama kattığı anlamı tattırmazlar. Daha tattırmadıkları ne güzellikler var bir bilseniz...

Ben yaşamak isterim abiler, bu dünyada ne kadar güzellik varsa yaşamak isterim. İzin vermem abiler! Şiiri elimden almalarına, ardlarına saklamalarına izin vermem!.. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın üç kuruş paramı yine Şair Ece'nin, Can Yücel'in, Ataol Behramoğlu'nun, Oktay Rifat'ın, Edip Cansever'in sonsuzluğuna yatırırım. Para bulamadım, ödünç kitap bulurum. Hiçolmadı çalarım abiler, hırsızlığın kutsalını yaparım!

"*Öpüşmek yasaktı bilirmisiniz,/Düşünmek yasak,/İşgücünü savunmak yasak!*" bu dizeler de Oktay Rifat'tan. İyi bakın ne diyor. Ama şu kullanmayı size unutturdukları gözlerinizi şöyle bir iyice açın da bakın! Size de yasak değil mi öpüşmek, sevdiğinizin elinden tutup birkaç güzel söz etmek? Ve belletilenden başka birşey düşünmek? Yaşantımızda yasak olmayanları saymak belki de daha kolay. Peki neden bu suskunluk? Bu korku neden? Yitirilecek nemiz kaldı, gençliğimizi de verdikten sonra? İşte bu bile yeter şiiri savunmaya, sevmeye, yaratmaya!..

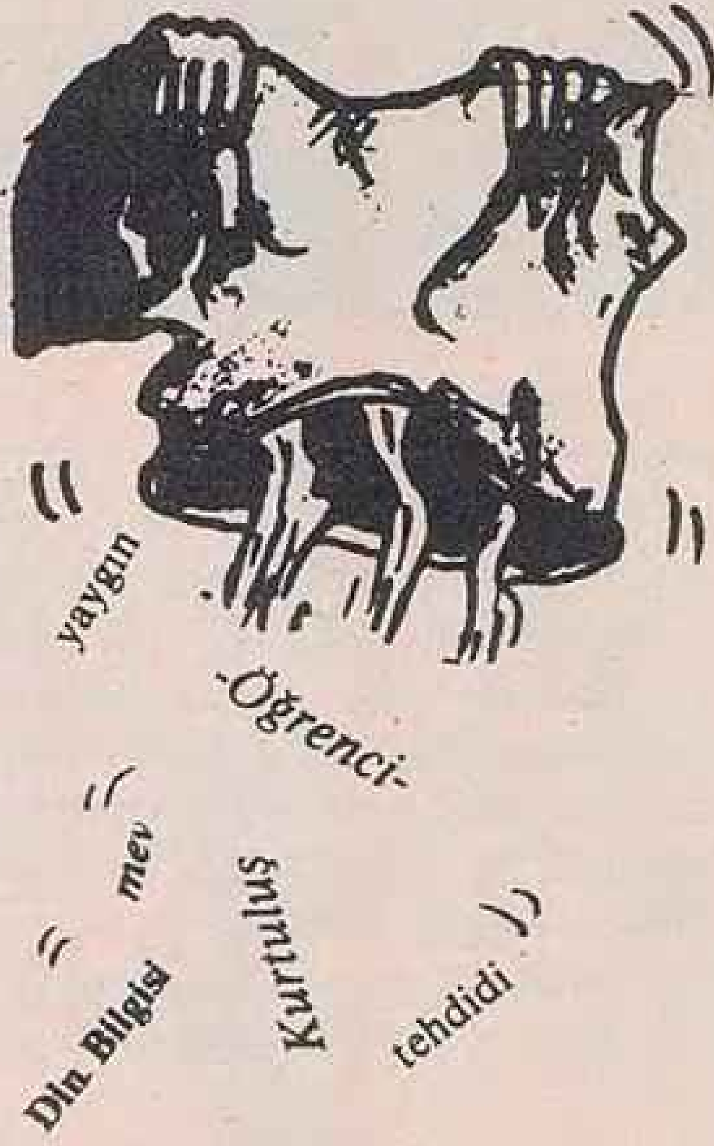
Bitmedi. Duyguyu aldılar elimizden! Coca Cola aşklar yaşamaya mahkûm ettiler. Topumuzu geleceğin alınır-satılır malları yapmaya and içtiler. Malların duygusu olmasa da olur dediler.Duymayan haykırmaz, sonra başımıza iş açmaz dediler. Nene gerek insan olmak, hepsini bir tornadan geçirelim dediler. Aynı şarkıları dinlesinler, aynı giysileri giysinler, saçları aynı model olsun, beyinleri aynı. İyisi mi, seri üretelim dediler. Okulları seferber ettiler. Aynı formülleri ezberlettiler, aynı dogmaları. Aynı üniversite sınavında telef ettiler. Sırf ki yirmisine geldiğinde bunlar aynı partiye oy verecek uslu koyunlar olsunlar, sürünün milli birlik ve beraberliğini korusunlar...

Oysa sanat, oysa şiir HAYIR diyor. Ben hissetmek istiyorum, kendim olduğumu, kendim olarak bir anlam ifade ettiğimi ta içimde duymak istiyorum diyor. Neden herşey güzel olmasın ki diye soruyor. Ve asıl kavga o zaman başlıyor. Baudelaire'in de dediği gibi "Şiirin ilkesi insanın üstün bir güzelliği özlemesidir. Bu ilke bir coşkunlukta, bir ruh taşkınlığında kendini gösterir. Bu coşkunluk aklın yoğurduğu hakikatin dışındadır." Eh böyle bir durumun, ne durumu böylesi coşkun bir başkaldırının hayata geçirilmesi -hem de gençlik tarafından- şimdiki çoban geçinenler için hiç de yenir yutulur birşey olmasa gerektir.

Kimi zaman liseli dostlarla muhabbet koyduğumuzda söz dönüp dolaşıp şiir'de mola verince nasıl seviniyorum bilemezsiniz. Hele bir de şöyle seviyeli birkaç dize döküldü mü ağızlardan deymeyin keyfime. İşte ben bu keyfi herkesle paylaşmak istiyorum. Tüm dostlar şiiri sevsin, onunla hüzünlenip onunla gülsün. İnadına yükseltsin dizelerin sesini, müthiş başkaldırısını göstersin. Yoksa bu satırlara sıkışıp kalmak değil. Bilmiyorum çok şey mi istiyorum.

Şiiri saçından başından tutup yerlerde sürüyorlar! Genç ellerimizle kurtaralım onu. Tekrar layık olduğu yere koyalım.

LAF TORBASI

-Kopya çekmeyin çatır, çatıır yanarsınız.

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğr.
Ömer Öztop

-Soru sormak yok.

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğr.
Mahmut Özcan

-Burası dingonun ahırı değil.

Okul Müdürü
Cihat Can

-Heydi hep beraber.

Kamil Kuş
Beden Eğitimi Öğr.

Arkadaşlar

Bizlerin gene bizlerden; yani sizlerden bekledik-lerimiz var. Bizim, yani sizin sesinizi duymak istiyoruz. Okullarınızdaki, ailenizdeki, çevrenizdeki ya da toplumumuzdaki karşılaştığınız sorunları dilerseniz mektup, dilerseniz haber, dilerseniz haber-yorum şeklinde bize ulaştırırsanız amacımıza ulaşabileceğiz. Böylece genişleyebildiğimiz kadar genişleyeceğiz ve sesimiz o kadar büyük yankı yapacak. Eğer bu yayın bizim ise, bizim sesimizi duyuracaksa bir an önce kağıdı, kalemi alıp başlamanızı rica ediyoruz.

Ayrıca Laf Torbası köşemizde okullarımızda öğretmenlerimizin söylediği değerli sözleri de (!) yazmayı unutmamanızı diliyoruz.

Liseli KİMLİK

ÇAĞRI

Eğitim ve öğretim bir ulusun belini doğrultacak tek yoldur. Ancak, eğiten ve eğitilen kişilerinde bu bilinçte olması gerekir. Sağlık eğitimi, insanın en iyi, en sağlıklı biçimde toplum içinde yeralmasını sağlayacak tıbbi ve sosyal konuları veren eğitim dalıdır.

Sağlık meslek liseleri ve diğer meslek liselerinde bugün eğitim ve sosyal gelişim gerici, pasif yönlere çekilmeye çalışılmaktadır. Okullara gazete, kitap vb. sokmak ve okumak yasaktır. Çünkü okursak aydınlanacağız, başkaldıracağız.

İnsanımız açlıktan ölürken, işçimiz grevdeyken, üniversiteli arkadaşlarımız linç edilirken, biz canlanma karşısında uyutulmaya çalışılıyoruz. Kış uykusuna yatırıldık. Devinimsiz, düşüncesiz bir döneme itiliyoruz böylece. Parola: Ye, iç, yat, kalk ve ezberle.

Bu tutum içerisinde ne nitelikli hemşire yetişir ne de insan. İnsan gibi yaşamak bizim de hakkımız. Yeterli yemek, yeterli sıcak su istiyoruz. Sağlığımızla hiç ilgilenilmiyor. Yeterli sağlık hizmetleri şöyle dursun revirimizde derece bile yok. Bütün bunların yanında gösterişli bir havuzumuz ve yine gösterişli bir idare katımız var. Sıkış-tepiş arabaya binip uygulamaya gidiyoruz. Bu halimizden kim ders almalıdır?

Eğer biz insansak ve iyi bir meslek sahibi olmak istiyorsak bu baskılara boyun eğmemeliyiz. Okuyarak ve güzeli yaratarak başımızı dik tutalım.

Tüm yatılı meslek liselerinde eğitim gören ve insanlığa yararlı olmak için mesleklerini seçmiş arkadaşlarıma bir çağrım var: Ne olursa olsun insanı sevelim. İnsanlığın ekonomik-sosyal, kültürel ve sağlıksal yönden doruklara çıkartmak için hep çalışalım. İnsanlık için başkaldıralım.

Değerli Liseli Kimlik'e saygılarımla

Orhan Veli Kanık

Heeey!
Ne duruyorsun be, at kendini denize:
Geride bekleyenin varmış, aldırma;
Görmüyor musun, her yandahürriyet;
Yelken ol, kürek ol, dümen ol, balık ol, su ol;
Git gidebildiğin yere.

Ece Ayhan

MEÇHUL ÖĞRENCİ ANITI

Buraya bakın, burada, bu kara mermerin altında
Bir teneffüs daha yaşasaydı
Tabiattan tahtaya kalkacak bir çocuk gömülüdür
Devlet dersinde öldürülmüştür

Devletin vetabiatın ortak ve yanlış sorusu şuydu:
-Maveraünnehir nereye dökülür?
En arka sırada bir parmağın tek ve doğru karşılığı:
-Solgun bir halk çocukları ayaklanmasının kalbine!dir.

Bu ölümü de bastırmak için boynuna mekik oyalı mor
Bir yazma bağlayan eski eskisi babası yazmıştır:
Yani ki onu oyuncakları olduğuna inandırmıştım

O günden böyle asker kaputu giyip gizli bir geyik
Yavrusunu emziren gece çamaşırcısı anası yazdırmıştır:
Ah ki oğlunun emeğini eline verdiler

Arkadaşları zakkumlarla örmüşlerdir şu şiiri:
Aldırma 128! İntiharın parasız yatılı küçük zabit okullarında
Her çocuğun kalbinde kendinden daha büyük bir çocuk
vardır
Bütün sınıf sana çocuk bayramlarında zarfsız kuşlar
gönderecek.

(MALTEPE LİSESİ
2. SINIF ÖĞRENCİSİ)

Öğrencinin sesini birazcık da olsa duyurmada önemli bir olay. Eğitim şûrası mı cop şûrası mı oldu anlayamadım.

Yok canım nerde... sorunlara yeterince yer verilmedi. Gençlerden çok yaşlılar varmış şurada. Liselilerle ilgili çıkan kararları bilmiyorum. Liselilerin dernek sorununa çözüm getirilmeliydi. Liselilerin örgütlenme hakkı gündeme gelmeliydi.

Şurada katılan liseli temsilciler yeniliğe açık olmayan insanlardı. Bu temsilcileri su başındaki yöneticiler belirledi bence. Yeniliğe açık öğrenciler katılmak isteyince eğitim şûrası oldu, "COP Şûrası!" Derneğimizin bir temsilcisi olmalı ve idarenin seçtiği temsilciyle birlikte gönderilmeliydi. Sorunları dile getirmek için dernek gerekli, dernek olduğunda ancak sağlıklı olarak temsilci seçilebilir, gönderilebilir. Demokratik seçimden yanayım.

YORUM

Maçka Teknik ile Galatasaray Lisesi fena kapışmış karı-kız davasına. Tuhaf, benim bildiğim kız-erkek ilişkisi taş ve sopalardan daha başka şeylerdir. Mesela bir çiçek!

Müzik ve biz

Su Toprak

Müzik diğer sanatlardan ayrı bir konumdadır dünyamızda. Hemen her yerde, her an şu ya da bu şekilde yaşantımızın tam anlamıyla içindedir. Görünür renkleri, kelimeleri olmadığından anlamak için çaba da harcamayız; mırıldanarak ona eşlik eder, "Bin" derdimizden sıyrılıp hayallere dalarız. Hele sözsüzse müziğin birşeyler anlattığı aklımıza bile gelmez. Çünkü müzik "hoşa giden sesler"den ibarettir okul kitaplarında.

Ülkemizde bazı kitaplara olduğu gibi bazı tür müziklere de yasaklar vardır. Ama o yasaklara bulaşmadıkça kitap okumaktan doğrusu çok daha hayırlıdır. Ne gözlerimizi bozar ne de derslerden, YÖK'ten, pahalılıktan bunalan beynimizi olmadık düşüncelerle bulandırır. Bu yönüyle müziğin devletten ve özel sermayeden müthiş destekler alması şaşırtıcı olmaktan çıkar.

Çünkü insanın yalnız günlük dertlerini unutturmakla kalmaz: Herşeyin ekonomik çıkarlara bağlı olduğu dünyamızda "vatan-millet" adına yapılan çıkar kavgalarını, birey olarak oynadığımız rolü de unutturur. Hayallerle dolan kafamız ya o hüngür hüngür arabeskle ya da ithal "disko ve rock" müziğin gümbürtüsüyle uyuşmuştur çünkü. İçimizde dolup taşan öfkeyi, haksızlıkları bu müzikle atar, rahatlarız çünkü... Daha açık bir deyişle tepkisizleşiriz, farketmeden toplumsallığımızdan kopar ve kendi kendimize de yabancılaşırız sonunda.

Başladığımız Madonna idi. Modern Talking de olabilirdi, hiç farketmez. Zaten bu yazının amacı da Madonna'yı tanıtmak değil. Onu herhalde yeterince tanıyoruz. Madonna yalnızca bugüne ait bir simge. Dün belki Elvis Presley'di, yarınsa bir başkası olacaktır. Çünkü Batı yüzlerce Madonna üretmiştir ve bunun işi bitince daha yüzlercesini de üretecektir. En başta da değindiğim gibi sorun yığınların ilgisini bir noktaya çekerek toplumsal sorunlardan uzaklaştırmaktır.

Kısaca söylemek istediğim şu: Madonna ve diğerlerini silip atmak, reddetmek değil önemli olan. Onlar biz istesek te istemesek te toplumumuzun yapısına girmiş bulunuyor. Ama müziği ille de dinlemek istiyorsak anlamaya çalışarak, gerisinde olan biteni düşünerek dinleyelim. Dinlememiz gerektiğine inandığımız-inandırıldığımız için değil.

Eğer müziğe ve aslında herşeye kuşkuyla-herşeyin altında asıl bir gerçek neden vardır-bakmasını öğrenebilirsek ve bu kuşkularımızı da gerçek bir tepkiye dönüştürebilirsek, emin olun bizlere daha güzel seçenekler sunmak zorunda kalacaklar. Bunun için düşünelim, -daha güzel seçenekler için- düşünelim, dünyada olan biteni anlamak için çabalayalım.

Bir kitap gibi okuyup, film gibi seyredip, resim gibi çizelim müziği. Bizim müziğimizi, bize yakışan müziği elbirliğiyle oluşturalım.

Bu fotoğrafı en başta devlet büyüklerimize, onlardan sonra da sayın MEGS Bakanımız Hasan Celal Güzel'e hitaben yayınlıyoruz. Türkiyemiz'de eğitim ve öğretimin gerçekte ne durumda olduğunu gösterebilmek için yayınlıyoruz. ***(Fotoğraf:** Cengiz Erdinç)*

Çıkarın kâğıtları sınav var!

Liseli arkadaşlarımız çok yoğun sınavlardan şikayet ediyorlar. Sınavlar yüzünden nefes alabilecek zaman bulamadıklarını söyleyen arkadaşlarımız; "Müfredat programlarının düzensiz hazırlanması yüzünden tüm sınavlarımız üst üste biniyor, geçen sınav döneminde aynı gün üç yazılıya, iki yazılıya birden girdiğimiz için pek çok dersten düşük not aldık. Doğal olarak böyle giderse yıl sonunda pek çok dersten başarısız olarak bütünleme sınavlarına kalacağız, bu konu yüzünden her sene ek sınavlar hazırlayan ve başarı düzeyi durmadan düşüyor diyen MEGS Bakanlığı niçin hiç bir yeni ayarlama ve çalışma yapmıyor" diye soruyorlar. Günlük gazeteleri dahi okuyamıyoruz, tiyatroyu, sinemayı hepten unuttuk okuldan ev, evden okula gençliğimiz bu iki mekân arasında geçiyor, biz de insanız ve ondan da öte genciz, yani bizim yaşamak için gereken temel gereksinimlerden fazlasına ihtiyacımız var, robot olmak istemiyoruz" diye devam ediyorlar.

Bıçak, demir boru, zincir, sopa ve 300 liseli

Yer: İstanbul, Kadıköy vapur iskelesi... Bir tarafta 100 kişilik Maçka Teknik Lisesi, öte tarafta 200 kişilik Galatasaray Lisesi... Biraz sonra polisin müdahalesini gerektiren bir kavga başlayacak, kavgadan sonra ise pek çok hafif yaralı, bir ağır yaralı ve toplanan demir borular, bıçaklar, sopalar, zincirler, taşlar...

İnsanın aklına hemen bu kadar liseliyi birden harekete geçiren sebep ne olabilir şeklinde bir soru geliyor. Pratikte bakıldığında bundan üç ay önceki bir futbol maçına kadar uzanan bir sebepler zinciri var.

Üç ay önce GS. Lisesi ile MT. Lisesi arasında bir futbol maçı yapılmış, maç sırasında da hakem yüzünden çeşitli tartışmalar olmuş ve bu tarihten itibaren iki okul arasında birbirlerine karşı bir anti-pati oluşmuş, bu maçtan 15 gün sonra da Ortaköy civarında gezmeye çıkan kızlı-erkekli bir grup MT. liseliye, GS. liseliler sataşmışlar ve kavga çıkmış. Kavga sırasında Maçkalılar dayak yemişler. Bunu hazmedeyerek GS liselilere bir elçi yollayarak Kadıköy iskelesine randevu vermişler. Ve sonunda Kadıköy vapur iskelesinde malumunuz kavga olayı gerçekleşiyor. 17 kişi gözaltına alınıyor, bunlardan da ikisi öldürücü silah taşımaktan, biri de yaralama suçundan tutuklanarak cezaevine gönderiliyor.

Bu kadar liseliyi harekete geçiren gerçekten dayak olayı mıdır acaba? Böyle kabul edersek bu öğrenciler öğretmenlerinden hiç dayak yememişler mi? arkadaşlarından hiçbiri okuldan sudan bir sebeple atılmamış mı? Yani sonuçta, daha başka hiçbir dertleri yokmuymuş? Bu soruların cevabı "evet yokmuş", bu kadar liselinin en büyük derdi kim kimi dövebilir, kim kimi yenebilir. Bu kadar liselinin bütün dersleri dolu, bütün öğretmenleriyle araları iyi, sınıflarda bir sırada dört kişi oturmuyorlar, okullarında eksik hiç birşey yok, okullarında gazete kitap okuyabiliyorlar, her istediklerini özgürce tartışabiliyorlar, konuşabiliyorlar, okullarına istediklerini giyip gelebiliyorlar, istedikleri kol çalışmasını yapabiliyorlar yani çağdaş bir eğitim-öğretim görebiliyorlar.

Ne mutlu onlara...

Ne mutlu bizlere.

Baştarafı 1. Sayfada

seçti, bizim sorunlarımızı da bilebilir o zaman neden böyle bir şûraya gerek duyuldu. Hem bizim liseden oraya kim gitti ben hiç öyle bir şey duymadım.

-Ama kızım unutma ki seçilen öğrenciler de birer liseliydi.

-Fakat öğretmenim örneğin Etiler Lisesi'ndeki ya da özel lisedeki bir liseli, şehrin kenar mahallelerindeki eğitim şartlarını bilemez ki, mesela benim Sefaköy Lisesi'nde bir arkadaşım var ve bana dedi ki okullarında bazı sınıflarda oturacak sıra dahi yokmuş.

-Herhalde MEGS Bakanlığı bunu düşünmüştür evladım.

-Öğretmenim ben de bir şey sormak istiyorum. Şûraya sizin dediğinize göre 485 kişi katılmış ve bunun sadece 100 kişisi gençmiş, bizim sorunlarımızı bu 100 kişi bilse bile geri kalanlar nereden bilecek ki?

-Oğlum bu insanlar konu hakkında bilgili kişiler arasından seçilmiş.

-Öğretmenim bende o zamanki gazetelerde polis amcalar tarafından yerlerde sürüklenen, dövülen abilerimizin, ablalarımızın fotoğraflarını görmüştüm. Polis amcalar onlardan ne istiyordu? Onlar ne suç işlemişlerdi?

-Onlar izin almadan konuşmak istemişlerdi yavrum.

-Öğretmenim yani Gençlik Şûrası'nda gençler izin alarak mı konuşabiliyorlardı?

-Evet.

-Peki kimden izin almak gerekiyordu?

-Oradaki büyüklerinden.

-Ama ben gazeteden okudum Başbakanımız ve MEGS Bakanımız açılış konuşması yaparken "Susan gençlik istemiyoruz" demişlerdi. Sonra oradaki çalışmalarda gençler özgürce konuşabileceklerdi?

-Eeee. Şey tabii...

-Hem polis amcalar onlara sanki adam öldürmüş gibi davranıyorlardı.

-Yok yavrum şey...

-Öğretmenim Gençlik Şûrası'nda biz de konuşmaya kalksak bizi de öyle dövüp, karakola götürürler miydi?

-Yok yavrum, neden götürsünler. Evet çocuklar tamam dersimizi bitiriyoruz. Serbestsiniz...

Atılmanın böylesi

Bana okul müdürü tarafından karakterime uymayan ve aklımdan bile geçiremeyeceğim teklifler geldi. Kabul etmeyince baskılara dayanamayıp ayrıldım.

□ **Diyarbakır Anadolu Lisesi'ne ne zaman girdiniz?**

□ 1982-1983 öğretim yılında iki aşamalı sınavda başarılı oldum. Hem yatılı parasız hem de Anadolu Lisesi'ni kazanmayı başardım. Ve altı yıldır Anadolu Lisesi'nde öğrenciydim.

□ **İdare ve öğrenci ilişkilerinin nasıl olduğunu anlatır mısın?**

□ Okul yönetimi hoşgörüsüz, diyalogdan uzak, öğrencilerin istemlerini dikkate almayan bir tutum sergilemekte.

□ **Biraz sorunlarından sözeder misin?**

□ Okulda yatılı öğrenci olduğum için yurtta kalmaktaydım. Gazete, dergi, kitap bulundurmak her okulda olduğu gibi bizim yurtta da yasaktı. Bence bunun amacı öğrencilerin özgürce düşünmeleri, kendilerinden farklı değişik düşüncelerle tanışmalarını engellemektir.

□ **Okul yönetiminin sana karşı olan tutumunun değiştiğini nasıl hissettin?**

□ Sınıfta, bahçede, pansiyonda arkadaşlarla sohbet ederken, geliştirilmiş bir istihbarat ağı sayesinde, söyleşilerimiz, tüm ayrıntılarına kadar idarenin ve başka kimselerin kulağına kadar gidiyordu. Konuştuklarımız Batı hayranı arkadaşlarımızın sohbetlerinden biraz farklıysa bu bizim suç işlediğimiz anlamına gelmez. İdarenin bana karşı olan tutumunu bir örnekle belirteyim: Gecenin bir yarısında, benim ders çalıştığım bir sırada, okul yönetimi tarafından çağrıldığım söylendi. Bana okul müdürü tarafından çeşitli teklifler getirildi. Bunların içinde karakterime uygun olmayan ve aklımdan bile geçiremediğim öneriler geldi. Bunları kesinlikle kabul etmeyeceğimi okul müdürüne belirttim. Daha sonra okul müdürü, bana okuldan ayrılmamın kendileri ve benim açımdan iyi olacağını belirtti. Bu teklifler bana Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın Gençlik Şûrası'ndaki sloganını hatırlattı: "Susan Gençlik İstemiyoruz".

□ **Bu durum karşısında tavrın ne oldu?**

□ Bu konuyu ailemle konuştum, ailem Ankara'da bir liseye kayıt yapmamı istedi. Bende onların önerileri doğrultusunda dönemin yarısında okuldan kaydımı aldım ve normal bir lisede öğrenimimi devam ettirmeye başladım.

□ **Teşekkürler Yusuf.**